

сти“ иронически се възхваляват на един „глупак“ всички деяния, диктувани от неговите егоистични желания; редом с него е обрисуван един „господин“, който от душа се отдава на всички радости от този живот.

Сова е писал и в проза; неговите тжрпеливо обработени картинни обикновено съдържат дълбока мисъл; неговите герои дирят здравето в живота, което все пак не им се отдава. „О, ако би могло да си отджхне човек от самия себе!“ — възклицава поета. — Каква тжга навяват тия думи на писателя!

Много шум е вдигнал романа Иво, в който Сова възсздава любовта на мечтателя към силната воля на жената, която преследва високи цели. Художницата отритва любовта на слабия егоист. Иво представлява един из типове-те на чехската младеж.

Сова (псевдоним на Иля Георгов) в последно време привлича към себе си особеното внимание на литературния свят. Той е поет с дълбока душа, в своите стихотворения философствува за същността на човека в тая смисъл, както това прави Горки в „Человекът“; него силно го занимава социалния въпрос; мислите си излага згжстено. Из неговите разкази, с най-голяма поетичност се отличават онези, които са написани без тенденция, отправена против жените и властниците. Ето един из най-оригиналните и самобитни чехски писатели, който трудно се подава на превод.

Поменатите до тук поети и по своята ненавист и по любовта си са преди всичко чехи на родна почва. Самотен остава моравския поет, учителя Бржезин (р. в 1868 г.) Макар, кръжока на неговите почитатели да е малък, ала те се отнасят със голям възторг към своя любимец и го поставят по горе от Махара. Този чехски мистик добива поклонници и между немците, когато се появява преведено на немски неговото творение „Ржце.“ Бржезин умее да пише стихове с детска искреност, топлота и лиризм. Ала центр на тежеста в неговата поезия е метафизичното в изображение вселената, в която чезне като малко ничтожество всичко човеческо; значение имат само за него абсолютните закони. Вечното, абсолютното, неограниченото, в което се срещат мйровете и има значение само идеалното, — ето неговата област. И за това не е случайна неговата, адмирация към Словацкй. Със Зейер и католическия скулптор Билек, който е илюстрирал неговите произведения го свързва дълбока симпатия.

Със поменатите и разгледани много на кратко поети, не съизчерпани имената на всички, който пишат стихове. Спрехме се на тези, които имат определена литературна физиономия. Освен тях всека година се явяват десетки нови по-